

PRIMENA BEČKE KONVENCIJE O MEĐUNARODNOJ PRODAJI ROBE

Zakon o ratifikaciji Konvencije Ujedinjenih nacija o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe

čl. 1 i 95

Regulisanje ponude i njenog prihvata

Sentenca:

- Bečka konvencija o međunarodnoj prodaji robe se ograničava na regulisanje ponude i njenog prihvata, kao i prava i obaveze koje proističu iz tako postignute saglasnosti. Konvencija ne reguliše u celini sva pitanja koja se mogu postaviti u pogledu zaključenja i dejstva ugovora o prodaji sa međunarodnim obeležjima.

Iz obrazloženja:

"Veoma često sudovi u primeni izabranog prava ili u potrazi za merodavnim pravom za sporove iz ugovora o prodaji robe, se sreću sa tekstom Bečke konvencije o međunarodnoj prodaji robe, koja je stupila na snagu (i za tadašnju SFRJ) 1.1.1988. godine pošto je Konvencija, od strane Jugoslavije ratifikovana već 1984. godine (Konvencija Ujedinjenih nacija o ugovorima u međunarodnoj prodaji robe - u daljem tekstu Bečka konvencija je ratifikovana u Jugoslaviji, čiji je pravni sledbenik Srbija ("Međunarodni ugovori", br. 10-1/84 od 31.12.1984. godine, a Austrija čiju nacionalnu pripadnost ima tužilac je član te Konvencije od 29.12.1987. godine). Bečka konvencija o unifikaciji materijalnog prava prodaje robe, je dakle, nekoliziona, te ona, po definiciji predmeta ove grane prava, ispada iz domena interesovanja. Međutim, pojedine njene odredbe su značajne za postupak određivanja merodavnog prava, te one spadaju u predmet međunarodnog privatnog prava i u tom smislu relevantni su članovi 1. i 95. Bečke konvencije. Osnovna podela, pri analizi, odgovaraće podeli od koje polazi član 1. Bečke konvencije. Treba razlikovati dve situacije: 1. slučajeve u kojim ugovarači imaju sedište u zemljama članicama Konvencije i 2. svi drugi slučajevi."

(Rešenje Višeg trgovinskog suda, Pž. 865/2005(3) od 1.9.2006. godine - Sudska praksa trgovinskih sudova - Bilten br. 1/2007)